

Et se ma, kuhho need kartuhwled said mahha pandud, ilma sõnnikuta olli, sepärast lassin minna igga augo sisse, kuhho üks kartuhwel piddi pandud sama, paar peotait mätna offid panna, ja kui kartuhwel olli sisse pandud, muid peält finni aiada. Nåddala kahhe párrast, någgin minna omma süddame rõmuks, et minno kartuhwled keik ommad kasfud mullast wålja alosid ja mitte ühte ainustki ei jánuð faddumaks. Nemmad kasfusid wågga joudsaste ja ushfeste, nenda et nende warred õige pitkaks said, ja keige sui kui fanneped ülle aia paistid eggas mitte mahha ei langend. Keige nende kassu aia, seisid nemmad ikka haljad ja täis õisi. Sui said nemmad ka nendasammoti, kui teisedki kartuhwled, mullutud. —

Süggise, párrast Mihkle páwa, kui jubba warred peält ärra kuivasisid, lassin neid ülles wötta, ja leidsin iggast yessast, minno sureks süddame rõmuks, fakskümmend nelli funni fakskümmend kuus illust, suurt ja tervet kartuhwelt. Süles leidsin neid wågga head

ja tahhedad, nenda, et parremaid foggoniste ennam ei woinud sowida. —

Kui wågga sowimisse wåårt olleks se, et ka meie armas ma-rahwas, selle katsutud visi járrele, katsuks ommale parremaid kartuhwlid murretseda, et nende tó ja waew rohkeminne saaks tassutud; ja kui se katsse håsti korda läinud, siis passub kalendre wåljaandja ennesele sedda teåda anda, et ta sedda julgeminne ka eddespiidi muid sesuggusid tarwilissi mató asjo julgeks teåda anda.

Konne játkud. —

Tark tõ.

Mees ostis wårske kalla, hoidis pead-pid-di käes. Wallato laps pistis noôlaga teiste wahhelt mehhe kätte. Mees watab, kalla su párrani, — wiskab parts, wästo maad, kärits, jallaga peale, katsu weel hammustada.